Rocznik 1932. Nr. 30.

Gazeta Powiatowa

powiatu świętochłowickiego.

Świętochłowice, dnia 23-go lipca 1932 r.

Wychodzi co sobotę. Redaktor: Siwy, Dyrektor biur, Wydział Powiatowy Świętochłowice.
Telefon: Król. Huta 1605, 1611, 1612, 1646, 1647; Katowice 99.

Treść:

DZIAŁ URZĘDOWY

1.

Rozporządzenie

Ministra Spraw Wewnętrznych
z dnia 14. kwietnia 1932 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych, Ministrem Spraw Wojskowych i Ministrem Pracy i Opieki Społecznej o dokumentach upoważniających do przekraczania granicy.

(Dz. Ust. R. P. Nr. 57, poz. 548).

Na podstawie art. 2 ust. ostatni rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23. grudnia 1927 r. o granicach państwa (Dz. U. R. P. Nr. 117, poz. 996), art. 6. ust. ostatni rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11. października 1927 r. o emigracji (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 799), oraz art. 20 i 23 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12. sierpnia 1926 r. o cudzoziemcach (Dz. U. R. P. Nr. 83, poz. 465), zarządza się co następuje:

I. Postanowienia ogólne.

§ 1.

O ile rozporządzenie niniejsze (§ 3 i §§ 19, 25) lub przepisy specjalne nie stanowią inaczej, dokumentami upoważniającemi do przekraczania granicy są:

a) dla obywateli polskich, paszporty wystawione przez właściwe władze polskie,

b) dla cudzoziemców, paszporty wystawione przez władze tego państwa, którego są obywatelami, zaopatrzone w zezwolenie (wizę) władzy polskiej, wymagane w myśl rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12. sierpnia 1926 r. o cudzoziemcach (Dz. U. R. P. Nr. 83, poz. 465).

§ 2.

Dokumenty przewidziane w § 1 upoważniają w terminie swej ważności:

a) do przekraczania granicy w miejscach oznaczonych w dokumencie lub określonych specjalnemi przepisami, odnoszącemi się do poszczególnych rodzajów ruchu granicznego, a w braku takiego ograniczenia przez wszystkie punkty przejściowe otwarte dla ruchu osobowego,

b) do udawania się na obszar oznaczony w dokumencie lub określony specjalnemi przepisami, o których mowa w punkcie poprzednim.

§ 3.

1. Organa kontroli paszportowej nie dopuszczą do przekroczenia granicy osób, przybywających na granicę państwową bez ważnego dokumentu upoważniającego do przekroczenia granicy, a niezwolnionych od obowiązku posiadania takiego dokumentu. Osoby wjeżdżające do

Rzeczypospolitej bez dokumentu upoważniającego do przekroczenia granicy, mogą być jednak przepuszczone przez granicę, jeżeli udowodnią, że posiadają obywatelstwo polskie.

2. Organa kontroli paszportowej sprawdzają dokumenty tylko pod względem formalnym, natomiast nie mają prawa badać, czy zachodzą warunki, od których zależy uzyskanie dokumentu lub wizy. Jeżeli jednak są im wiadome fakty, któreby czyniły niedopuszczalnemi wyjazd lub przyjazd posiadacza dokumentu, wówczas organa kontroli paszportowej mogą nie dopuścić podróżnego do przekroczenia granicy, po zasięgnięciu decyzji starosty właściwego dla punktu przejściowego.

II. Paszporty.

§ 4.

1. Paszporty dla obywateli polskich dzielą się na:

a) jednoosobowe lub rodzinne,

b) zbiorowe,

c) dyplomatyczne,

d) służbowe

2. Do wystawiania paszportów używa się druków urzędowych według załączonych wzorów (Nr. 1, 2, 3). Do paszportów mogą być dołączane kartki dla celów statystycznych.

§ 5.

1. Władzami właściwemi do wystawiania paszportów wymienionych w § 4 ust. 1 p. a) i d) są: na obszarze Rzeczypospolitej powiatowe władze administracji ogólnej a zagranicą właściwe polskie urzędy konsularne lub dyplomatyczne. Władze te nazywane są w niniejszem rozporządzeniu władzami paszportowemi.

2. Miejscowo właściwą jest ta władza, w której okręgu osoba, starająca się o paszport, posiada miejsce zamieszkania a w braku miejsca zamieszkania ta władza, w której okręgu dana osoba przebywa.

3. Władza paszportowa miejscowo niewłaściwa może wystawić paszport tylko wyjątkowo, w razie konieczności pilnego wyjazdu, gdy udanie się do właściwej władzy jest dla osoby, starającej się o paszport szczególnie utrudnione lub spowodowałoby zwłokę, udaremniającą osiągnięcie celu podróży a zawiadomiona o tem władza właściwa nie sprzeciwi się wydaniu paszportu.

4. W wypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie, w których osiągnięcie powyższej zgody na czas nie byłoby możliwe a poza tem istnieją wszystkie warunki wymagane do wystawienia paszportu w myśl § 6 i niema przeszkód w myśl §§ 7 i 8, władza paszportowa miejscowo niewłaściwa może samodzielnie wystawić paszport, zawiadamiając o tem niezwłocznie właściwą władzę.

§ 6.

1. Kto pragnie uzyskać paszport winien wnieść odpowiednią prośbę do właściwej władzy paszportowej, przedstawiając zarazem:

a) dowód pozwalający stwierdzić obywatelstwo polskie,

b) dowód zamieszkania w miejscowości, należącej do okręgu działania władzy paszportowej (§ 5 ust. 2),

c) dwie jednakowe fotografje osoby, na której nazwisko paszport ma być wystawiony, nienaklejone, o rozmiarze około $4^1/_2 \times 6$ cm., przedstawiające dokładnie twarz bez nakrycia głowy i umożliwiające stwierdzenie tożsamości przedstawionych na nich osób.

2. Osoby, wyjeżdżające z granic Rzeczypospolitej a podlegające powszechnemu obowiązkowi wojskowemu winny oprócz dokumentów wymienionych w ust. 1 przedstawić dowód, że ze względu na przepisy o powszechnym obowiązku wojskowym niema przeszkód na wyjazd ich za granicę; osoby zaś, wyjeżdżające do krajów zamorskich, z wyjątkiem osób wymienionych w art. 1 ust. 3 p. a) i b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11. października 1927 r. o emigracji (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 799), winny ponadto przedstawić jedno z zaświadczeń wymienionych w §§ 26 i 27 niniejszego rozporządzenia.

3. Władza paszportowa może przed załatwieniem prośby zażądać dodatkowo wyjaśnień i dokumentów, potrzebnych do stwierdzenia dopuszczalności wydania paszportu. Władza ta może również zwolnić od przedstawienia dowodów wymienionych w ust. 1 p. a), jeżeli dane, o których mowa w tym punkcie, są władzy znane lub wynikają niewątpliwie z innych okoliczności. To samo uprawnienie przysługuje władzy w stosunku do osób podlegających powszechnemu obowiązkowi wojskowemu.

§ 7.

Władza odmówi wydania paszportu na wyjazd z Rzeczypospolitej:

a) jeżeli zachodzi uzasadnione podejrzenie, iż wydanie paszportu na wyjazd zagranicę może zagrażać dobru państwa albo bezpieczeństwu, spokojowi lub porządkowi publicznemu,

b) osobom, które w myśl prawa cywilnego znajdują się pod władzą osób innych a nie przedstawią dowodu, iż otrzymały od nich względnie od właściwego sądu opiekuńczego pozwolenia na wyjazd,

c) osobom, mającym odbyć karę pozbawienia wolności oraz osobom poszukiwanym w celu wykonania nakazu aresztowania lub doprowadzenia, wydanego przez władzę sądową lub administracyjną w postępowaniu o przestępstwo zagrożone pozbawieniem wolności.

§ 8.

Władza może odmówić wystawienia paszportu, jeżeli osoba starająca się o paszport, ma pod swoją pieczą inne osoby, a istnieje uzasadnione przypuszczenie, iż wyjeżdżając nie zapewni im dostatecznej opieki.

§ 9.

Przy wydaniu paszportów osobom, podlegającym powszechnemu obowiązkowi wojskowemu, mają zastosowanie oprócz niniejszego rozporządzenia również przepisy §§ 449 do 473 rozporządzenia wykonawczego z dnia 16 marca 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 270) do ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym.

§ 10.

1. Do paszportu wystawionego dla jednej osoby mogą być, w wypadku odbywania wspólnej podróży, dopisani:

a) żona, w paszporcie męża,

b) dzieci, nie mających jeszcze ukończonych 16-tu lat, w paszporcie matki, ojca lub opiekuna,

c) rodzeństwo, nie mające jeszcze 16-tu lat, w paszporcie pełnoletniego brata lub siostry

2. Dzieci, mające ponad 16 lat jak również nie mające ukończonych 16 lat, lecz odbywające podróż nie w towarzystwie osób wymienionych w ust. 1. p. a) i c), muszą mieć osobne paszporty.

§ 11.

1. Paszporty mogą być wystawiane na okres najwyżej trzechletni i w czasie swej ważności upoważniają do wielokrotnego przekraczania granicy państwowej oraz do udawania się zagranicę do kraju lub krajów wskazanych w paszporcie.

2. Władza paszportowa może ograniczyć zarówno okres ważności paszportu jako też ilość dozwolonych przekroczeń granicy.

§ 12.

Kraje, na które paszport jest ważny, oznacza władza, wystawiająca paszport, w odpowiedniej rubryce książeczki paszportowej jednym z następujących sposobów:

a) „Wszystkie kraje w Europie i poza Europą".

b) „Wszystkie kraje europejskie",

c) „Wszystkie kraje europejskie z wyjątkiem . . . . "

d) „ . . . . "
(wymienić kraj do którego wyjazd następuje)

§ 13.

W miejsce zaginionego lub zniszczonego paszportu, wystawionego przez władze polskie, właścicielowi może być wystawiony bądź duplikat przez władzę, która wydała pierwotny dokument, bądź też — stosownie do okoliczności — wydany nowy paszport, przy zastosowaniu zwyczajnego postępowania, obowiązującego przy wydawaniu dokumentu na przekroczenie granicy.

§ 14.

1. Przed upływem swej ważności, paszport może być przedłużony względnie, po upływie ważności, wznowiony przez właściwą władzę na dalszy okres najwyżej dwuletni, przyczem łączny czas ważności od chwili wystawienia paszportu nie może przekroczyć 5 lat.

2. Na prośbę interesowanej osoby, może być przedłużoną ważność paszportu, wystawionego z krótszym terminem niż przewidziany w § 11 ust. 1, jak również mogą być uchylone lub złagodzone ograniczenia co do ilości dozwolonych przekroczeń granicy.

Zmian powyższych dokonywa władza, która wystawiła paszport, przyczem postanowienia § 5 ust. 3 i 4 mają odpowiednie zastosowanie.

3. Ważność paszportu, wystawionego przez władze krajowe, z terminem krótszym niż przewidziany w § 11 ust. 1, może samodzielnie przedłużyć urząd konsularny, w którego okręgu przebywa dana osoba, jeżeli niedające się przewidzieć wypadki np. obłożna choroba, przerwa komunikacji itp. uniemożliwiają powrót do kraju w terminie ważności paszportu.

§ 15.

1. Zarówno przy przedłużaniu i wznawianiu ważności jak i przy wystawianiu nowego paszportu w miejsce dawnego (§§ 13 i 14 ust. 1), władza winna zbadać czy właściciel nie utracił warunków potrzebnych do uzyskania paszportu (§§ 6, 7 i 8).

2. Władza, która paszport wystawiła winna go unieważnić względnie spowodować jego unieważnienie, jeżeli zajdą lub staną się wiadome istniejące już przed wystawieniem paszportu okoliczności, uzasadniające odmowę wydania paszportu.

3. W wypadkach przewidzianych w ust. 2., jeśli zwłoka grozi niebezpieczeństwem, każda inna władza paszportowa może zatrzymać tymczasowo paszport, zawiadamiając o tem równocześnie właściwą władzę, do której należy ostateczna decyzja.

§ 16.

1. Zbiorowe paszporty przewidziane w § 4 ust. 1 p. b) mogą otrzymać grupy składające się co najmniej z 10-ciu osób, odbywające wspólną

podróż za granicę, jeżeli podróż zostanie uznana za posiadającą znaczenie dla interesów państwowych, gospodarczych, kulturalnych lub społecznych.

2. Zbiorowe paszporty mogą być wystawiane na czas nieprzekraczający dwóch miesięcy i nie mogą być przedłużone.

3. Jeden paszport zbiorowy może obejmować nie więcej niż 50 osób; jeżeli grupa osób, zamierzająca odbyć wspólną podróż, obejmuje więcej niż 50 uczestników wówczas organizatorzy winni podzielić uczestników na mniejsze grupy, liczące nie więcej niż po 50 osób i uzyskać paszporty zbiorowe dla każdej z tych grup oddzielnie.

4. Wojewódzka władza administracji ogólnej, w której okręgu organizuje się podróż, decyduje o wystawieniu zbiorowego paszportu i wyznacza do załatwienia sprawy, podległą sobie powiatową władzę administracji ogólnej.

5. Przy wystawianiu paszportów zbiorowych mają odpowiednie zastosowanie przepisy, zawarte w § 6 ust. 1. p. a) oraz w § 7; przepisy zawarte w § 6 ust. 1 p. b), c) i ustępie 2 oraz w § 8 stosują się tylko wówczas, gdy pobyt zagranicą ma trwać dłużej niż 4 tygodnie. Natomiast każda osoba objęta zbiorowym paszportem musi posiadać właściwy dowód, zaopatrzony w fotografję, stwierdzający jej tożsamość i mieć go przy sobie w czasia trwania podróży.

6. Potrzebne załączniki i poświadczenia (punkt 5) winni organizatorzy przynajmniej na 10 dni przed zamierzonym wyjazdem przedstawić władzy, wyznaczonej do wystawienia paszportu zbiorowego.

§ 17.

1. Paszporty dyplomatyczne wystawia Ministerstwo Spraw Zagranicznych na drukach według wzoru, podanego w załączniku Nr. 3; przysługują one:

a) Głowie Państwa,

b) Członkom Rządu, Podsekretarzom Stanu, Generalnemu Inspektorowi Sił Zbrojnych, Prezesowi Najwyższej Izby Kontroli Państwa, Szefowi Sztabu Głównego, Szefowi Kancelarji Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej oraz Marszałkom Sejmu i Senatu,

c) Kardynałom,

d) Urzędnikom etatowym I. kategorji Ministerstwa Spraw Zagranicznych i urzędów temu Ministerstwu podległych,

e) kurjerom dyplomatycznym,

f) byłym Ministrom Spraw Zagranicznych,

g) żonom i nieletnim dzieciom osób wymienionych pod a), b), d), f).

2. Minister Spraw Zagranicznych może w wyjątkowych wypadkach polecić wystawienie paszportu dyplomatycznego również osobom niewymienionych w ust. 1, jeżeli wymagają tego względy natury państwowej.

§ 18.

1. Paszporty służbowe na drukach według wzoru Nr. 1 wystawiają:

a) władze wymienione w § 5 ust. 1 dla osób, wyjeżdżających za granicę w charakterze urzędowym z polecenia władzy państwowej,

b) Ministerstwo Spraw Zagranicznych dla swych urzędników, którym nie przysługuje prawo otrzymania paszportów dyplomatycznych na zasadzie § 17 oraz dla innych osób, delegowanych za granicę przez to Ministerstwo.

2. Władza, wystawiająca paszport służbowy, umieszcza na pierwszej stronie paszportu stempel z napisem „Służbowy — Service" oraz pieczęć urzędową i podpis.

III. Inne dokomenty upoważniające do przekraczania granicy.

§ 19.

Za dokumenty upoważniające do przekroczenia granicy uznaje się oprócz paszportów:

a) przepustki i legitymacje graniczne oraz dokumenty podróży, wydawane na podstawie umów miedzypaństwowych,

b) dokumenty, posiadane przez cudzoziemców i zastępujące paszport zagraniczny w myśl przepisów kraju przez który zostały wystawione o ile są zaopatrzone w wizę polską,

c) dowody tożsamości dla cudzoziemców, wystawione przez krajowe władze polskie.

§ 20.

1. Przepustki i legitymacje przewidziane w § 19 p. a) są wystawiane w myśl obowiązujących umów międzynarodowych: o urządzeniu i utrzymaniu granicy, o ułatwieniach w małym ruchu granicznym, turystycznych, komunikacyjnych i innych.

2. O ile wyżej wspomniane umowy nie stanowią inaczej, przepustki i legitymacje, wymienione w ust. 1 niniejszego paragrafu, uprawniają do przekraczania granicy w punktach w nich wymienionych i do udania się na obszar w nich określony.

§ 21.

Cudzoziemcom, którzy nie mogą uzyskać od swoich władz państwowych właściwych dokumentów mogą być wystawione przez powiatowe

władze administracji ogólnej dowody tożsamości, wymienione w § 19 p. c) (wzory Nr. 4 i 5). Dowody te uprawniają do przekroczenia granicy Rzeczypospolitej tylko przy wyjeździe, o ile nie zostaną zaopatrzone w zezwolenie (wizę) na wjazd do Rzeczypospolitej (§ 1 p. b).

§ 22.

1. Pasażerowie statków, zawijający z zagranicy do portów polskich, nieposiadający dokumentów upoważniających do przekraczania granicy Rzeczypospolitej, mogą wysiadać na ląd tylko po uprzedniem uzyskaniu od powiatowej władzy administracji ogólnej przepustki lądowej i pasażerskiej (wzór Nr. 6). Przepustka taka jest ważna tylko w czasie postoju statków w porcie i nie uprawnia właściciela do wydalenia się poza obręb portu oraz miasta portowego.

2. Przepustka może być wystawiona, jeżeli względy bezpieczeństwa lub porządku publicznego nie sprzeciwiają się jej udzieleniu, a cudzoziemiec posiada bilet dalszej podróży, dowód stwierdzający jego przynależność państwową oraz poświadczenie kapitana statku, że jest pasażerem statku.

3. Jeżeli posiadacz przepustki lądowej pasażerskiej zamierza się wydalić poza obręb portu oraz miasta portowego, obowiązany jest zwrócić się o stosowne zezwolenie do powiatowej władzy administracji ogólnej.

§ 23.

1. Członkowie załogi statków, zawijających z zagranicy do portów polskich, mogą w czasie postoju statku wysiadać na ląd i poruszać się swobodnie w obrębie portu i miasta portowego, choćby nie posiadali dokumentu, upoważniającego do przekraczania granicy Rzeczypospolitej, jeżeli wylegitymują się dowodem, stwierdzającym ich zajęcie jako członków załogi.

2. Jeżeli względy bezpieczeństwa lub porządku publicznego tego wymagają, właściwa powiatowa władza administracji ogólnej może w poszczególnych wypadkach uzależnic wylądowanie członków załogi od uzyskania przepustki marynarskiej (wzór Nr. 7.)

3. Przepustka marynarska może być wydana członkom załogi na podstawie dowodu stwierdzającego przynależność do załogi statku i zezwolenia kapitana statku na opuszczenie statku.

4. Postanowienia zawarte w § 22 ust. 3 mają odpowiednie zastosowanie również do członków załogi statków.

§ 24.

1. Jeżeli cudzoziemiec zamierza przejechać przez obszar Rzeczypospolitej Polskiej a z usprawiedliwionych powodów nie zdążył uzyskać wizy przejazdowej w Konsulacie Rzeczypospolitej zagranicą, powiatowa władza administracji ogólnej, właściwa dla danego granicznego punktu przejściowego, może — za pośrednictwem organu granicznej kontroli paszportowej — wydać zezwolenie na przekroczenie granicy w celu przejazdu przez ten obszar.

2. Zezwolenie na przekroczenie granicy, o którem mowa w ust. 1, wystawione według wzoru Nr. 8, może być wydane z ważnością do dwóch dni, licząc od chwili przekroczenia granicy, jeżeli:

a) podróż odbywa się koleją i przekroczenie granicy nastąpi na jednej z granicznych stacyj kolejowych, otwartych dla międzynarodowego ruchu osobowego,

b) cudzoziemiec wykaże się ważnym paszportem swego państwa, zaopatrzonym w wizę kraju, do którego się udaje względnie wizę przejazdową jednego z krajów, sąsiadujących z Rzecząpospolitą, przez który musi przejeżdżać oraz biletem jazdy ważnym na bezpośredni przejazd do kraju przeznaczenia,

c) władza uzna, że pobyt jego na obszarze Rzeczypospolitej może być dopuszczony bez szkody dla dobra państwa.

§ 25.

1. Zezwolenie na przekroczenie granicy, o którem mowa w § 24, może być odmówione obywatelom kraju, który w analogicznych wypadkach nie stosuje wzajemności względem obywateli polskich.

2. Od obowiązku posiadania obcej wizy wjazdowej względnie przejazdowej, o których mowa w § 24 ust. 2 p. b), zwolnione są osoby, które po przejeździe przez obszar Rzeczypospolitej — przejeżdżają przez kraj względnie udają się do kraju, który takich wiz od nich nie wymaga. Od posiadania wiz wjazdowych zwolnione są także osoby, które po przejeździe przez obszar wymieniony powyżej powracają do kraju macierzystego.

IV. Paszporty dla emigrantów.

§ 26.

Osoba, wyjeżdżająca zagranicę w celu poszukiwania lub wykonywania pracy zarobkowej, w celach osadnictwa lub w celu udania się do swego małżonka, krewnych lub powinowatych, którzy już poprzednio wyemigrowali, albo wyjeżdżająca razem z emigrantem, jako członek rodziny, winna w celu otrzymania paszportu zagranicznego przedstawić, oprócz dowodów, wymienionych w § 6, ust. 1 i 2, także zaświadczenie, wydane w myśl art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11. października 1927 r. o emigracji (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 799).

§ 27.

1. Jeżeli, bez względu na podany przez stronę powód wyjazdu, okoliczności wskazują na to, że osoba, zamierzająca wyjechać zagranicę, należy do kategoryj osób, wymienionych w § 26

a nie przedstawia wymienionego tamże zaświadczenia, wówczas winna stwierdzić pisemnie lub protokólarnie, iż nie wyjeżdża w celu emigracyjnym i wykazać to w sposób dla władzy wiarogodny.

2. Jako wystarczający dowód, iż wyjazd nie ma charakteru emigracyjnego, służy poświadczenie o nieuznaniu danej osoby za emigranta, wydane w myśl § 9 rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 23. grudnia 1927 r. (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 6, poz. 37), lub zaświadczenie Konsula Rzeczypospolitej, iż przyjazd do danej miejscowości ma charakter przejściowy i jest wskazany w celu załatwienia spraw rodzinnych, majątkowych lub innych interesów osobistych.

§ 28.

Dopisywanie osób, wymienionych w § 10, ust. 1, do paszportu wydanego w celach emigracyjnych, może nastąpić tylko po złożeniu zaświadczenia wymaganego w myśl § 26.

§ 29.

Minister Spraw Wewnętrznych może wyznaczyć władzę paszportową do wystawiania w trybie wyjątkowym paszportów emigrantom, dla których uzyskanie paszportów od właściwej władzy paszportowej byłoby szczególnie utrudnione.

V. Postanowienie końcowe.

§ 30.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia następującego po dniu ogłoszenia. Równocześnie tracą moc obowiązującą §§ 18 i 19 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 8. listopada 1929 r. o ruchu cudzoziemców (Dz. U. R. P. Nr. 76, poz. 575) oraz wszystkie dotychczasowe przepisy wydane w sprawach unormowanych niniejszem rozporządzeniem.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) Bronisław Pieracki

Minister Spraw Zagranicznych:
(—) August Zaleski

Kierownik Ministerstwa Spraw Wojskowych:
(—) Fabrycy

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
(—) Hubicki

2.

Rozporządzenie
Ministra Pracy i Opieki Społecznej

z dnia 15. czerwca 1932 r.

w sprawie przyznania prawa do zasiłków częściowo zatrudnionym robotnikom niektórych zakładów pracy w województwach: śląskiem, kieleckiem i łódzkiem.

(Monitor Polski Nr. 159.)

Na podstawie art. 3 ustawy z dnia 18. lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 650) na wniosek Zarządu Głównego Funduszu Bezrobocia zarządzam, co następuje:

§ 1.

Przyznaje się w okresie od dnia 1. do 30. czerwca 1932 r. prawo do zasiłków tym częściowo zatrudnionym robotnikom zakładów pracy:

1—3 pp.

4. Katowicka Spółka Akcyjna dla Górnictwa i Hutnictwa „Huta Bismarcka“ w Wielkich Hajdukach i „Huta Falva“ w Świętochłowicach,

5. Katowicka Spółka Akcyjna dla Górnictwa i Hutnictwa „Huta Hubertus“ w Łagiewnikach,

6—9 pp.,

10. Śląskie Zakłady Górniczo-Hutnicze, Sp. Akcyjna „Huta Pokój“ w Nowym Bytomiu,

11. Górnośląskie Zjednoczone Huty Królewska i Laura, Sp. Akc. Górniczo-Hutnicza „Huta Zgoda“ w Zgodzie,

12—14 pp.,

15. „Godulla“, Sp. Akcyjna „Szyb Godulla“ w Chebziu,

16. „Godulla“, Sp. Akcyjna „Szyb Gothard“ w Chebziu,

17. „Godulla“, Sp. Akcyjna „Kopalnia Lithandra“ w Nowym Bytomiu,

18—29 pp.,

których zarobek tygodniowy nie przekracza z powodu ograniczenia produkcji pełnego umówionego zarobku za 1 dzień pracy.

Wysokość zasiłku dla tej kategorji robotników określi, stosownie do ustępu 2 art. 3 ustawy z dnia 18. lipca 1924 r., Zarząd Główny Funduszu Bezrobocia.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
(—) Dr. St. Hubicki

(Dz. Ust. Rz. P. z dnia 30. czerwca 1932 r. Nr. 55, poz. 540).

3.

Obwieszczenie

o cenach wytycznych na artykuły powszedniego użytku

Na mocy rozporządzenia Prezydenta Rzplitej z dnia 31. VIII. 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 91 poz. 527) o zabezpieczeniu podaży przedmiotów powszedniego użytku, rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 19. VII. 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 87 poz. 761), rozporządzenia Wojewody Śl. z dnia 8. IX. 1931 r. (Dz. Ust. Śl. Nr. 20 poz. 38) i ustawy z dnia 17. I. 1920 r. (Dz. Ust. Rz. niem. str. 94) ustalam po zasięgnięciu opinji Powiatowej Komisji do badania cen następujące ceny orjentacyjne w detalu:

Mąka i pieczywo:

1 kg mąki żytniej	65%	42 gr.
1 „ chleba „	65%	40 „
1 „ mąki pszennej	65%	44 „
1 bułka	117 gram.	10 „

Nabiał:

1 litr mleka 30 groszy
1 „ maślanki 18 groszy
1 kg masła I gatunku 3,80 zł.
1 kg sera krowiego 0,80 zł.
jaja sztuka 8—10 groszy

Mięso i wyroby mięsne		w składach	na targu
1 kg wołowiny	I gat.	1,80 zł	1,60 zł
1 kg „	II „	1,50 zł	1,30 zł
1 kg wieprzowiny	I „	1,90 zł	1,80 zł
1 kg „	II „	1,80 zł	1,70 zł
1 kg cielęciny	I „	1,60 zł	1,40 zł
1 kg „	II „	1,40 zł	1,20 zł
1 kg słoniny surowej	I „	2,20 zł	2,20 zł
1 kg „	II „	2,00 zł	2,00 zł
1 kg sadła	I gat.	2,20 zł	2,20 zł
1 kg „	II „	2,00 zł	2,00 zł
1 kg kiełb. krak. 100% wieprz.	surow.	3,20 zł	3,20 zł
1 kg „ „ „ „	gotow.	3,20 zł	3,20 zł
1 kg „ „ mieszanej	I gat.	2,40 zł	2,40 zł
1 kg „ „ „	II „	2,20 zł	2,20 zł
1 kg „ czosnkowej	I „	2,40 zł	2,40 zł
1 kg „ „	II „	2,20 zł	2,20 zł
1 kg salcesonu	I „	2,20 zł	2,20 zł
1 kg „	II „	2,00 zł	2,00 zł
1 kg wątrobianki	I „	2,70 zł	2,60 zł
1 kg „	II „	2,20 zł	2,20 zł

Dodatek kości może wynosić:

przy wieprzowinie najwyżej 15 %
przy wołowinie najwyżej 20 %
przy cielęcinie najwyżej 25 %

Świętochłowice, dnia 20. lipca 1932 r.

Za Starostę

(—) Dr. Olszewski.
Zastępca Starosty.

OGŁOSZENIA

4.

Ogłoszenie.

Spółdzielnia Nowy Konsum — Neuer Konsum-Verein, zapisana Spółdzielnia z ograniczoną odpowiedzialnością w Lipinach przystąpiła dnia 6. lipca 1932 r. do likwidacji. Niniejszem wzywa się wierzycieli do zgłoszenia swych pretensyj.

Lipiny, dnia 5. lipca 1932 r.

Zarząd

Nowy Konsum — Neuer Konsum-Verein, zapisana Spółdzielnia z ograniczoną odpowiedzialnością w Lipinach.

(—) Walter. (—) Spuida.

[1.72]

Odbito w drukarni Konrad'a Leksan'a, Świętochłowice, ul. Bytomska Nr. 23 — Telefon Nr. 11-10.